

STARČEVA ZIMSKA NOČ

Robert Frost

Svet zunaj hiše je mračno strmel
vanj skozi ivje, ki se v zvezdicah
nabira tam po šipah praznih hiš.
Da bi mu pôgled vračal, mu ni dala
roka, držeča luč preblizu očem,
da bi se spomnil, kaj ga je prineslo
v ta škripajoči kevder, pa starost.
Tako je stal sred sodov — ves zgubljen.
In če je splášil, ko je pricoklal sèm,
kevder tu spod, ga je, ko je odcoklal,
splašil še bolj — in z njim še noč tam zunaj,
ki je že vajena glasov, kot so
hreščanje vej, šum drevja, ne pa tudi
razbijanja po kaki stari škatli.
Potem je sédel in premišljeval
bog vedi kaj — luč, ki le sebi sveti,
spokojna luč, potlej pa niti to.
Saj je zaupal mescu — rajši njemu,
ki pozno vstaja, dasi je ves kriv,
kakor pa soncu, ki je manj prikladno
za takšno službo — sneg na svoji strehi
pa sveče po žlebeh. Naj bdi nad njimi.
On pa je spal. In ko se je poleno
v kaminu premaknilo, ga je to
zmotilo, da se je še on premaknil,
olajšal težko sapo in dalje spal.
Kako naj gospodari takle starček —
pa čisto sam — na farmi? In če poskuša,
mu je kot njemu tole zimsko noč.

Prevedel Matej Bor